

แฉต้นทุนการศึกษาไทยล้าหลัง สร้างพลเมืองเฉื่อยชา เด็กอ่านหนังสือไม่ออก

นำเสนอเมื่อ : 19 ต.ค. 2561

อีกแล้วกับความล้มเหลวการศึกษาไทย เมื่อรายงานดัชนีทุนมนุษย์ของธนาคารโลกตีพิมพ์วันที่ 11 ต.ค. ออกมาระบุคุณภาพการศึกษาไทยยังไม่ได้มาตรฐาน

มีการประเมินว่า เด็กไทยเฉลี่ยเข้าเรียนในระบบการศึกษา เป็นเวลารวม 12.4 ปี จนถึงอายุ 18 ปี แต่เมื่อพิจารณาถึงคุณภาพการเรียนรู้อันแล้ว เทียบกับเด็กที่ได้รับการศึกษาเพียง 8.6 ปีเท่านั้น โดย 3.8 ปี ที่หายไปก็เพราะคุณภาพการศึกษาไทย ยังไม่ได้มาตรฐาน

ส่วนข้อเท็จจริงจะเป็นอย่างไร? จริงหรือไม่? เกี่ยวกับประเด็นร้อนในเรื่องนี้ ด้าน **ศ.ดร.สมพงษ์ จิตระดับ** อาจารย์คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งมีประสบการณ์ในการสอนและทำวิจัยด้านศึกษามานาน กว่า 30 ปี ยอมรับกับทีมข่าวเจาะประเด็นไทยรัฐออนไลน์ ว่า เป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น จึงไม่แปลกใจที่เด็กไทยอ่านไม่ออก เขียนไม่คล่อง เนื่องจากปัญหาการศึกษาของไทยติดหล่ม ล้าหลังมานาน ซึ่งข้อมูลธนาคารโลก แสดงให้เห็นว่าไทยมีความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา โดยเด็กในท้องถิ่นห่างไกล มีความล้าหลังด้านการศึกษา 3-4 ปี หากเทียบกับเด็กในเมือง

“เด็กในพื้นที่ห่างไกล ล้าหลังทั้ง 3 ช่วงการศึกษา ยกตัวอย่างเรียนชั้น ม.3 มีความรู้เท่ากับเรียนชั้น ม.1 หรือเรียนชั้น ม.6 เทียบกับชั้น ม.3 จากปัญหาคุณภาพของสื่อการสอน ไม่สามารถเข้าถึงแหล่งความรู้ได้อย่างเต็มที่ ถือเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงในไทย กลายเป็นตัวกีดขวางการศึกษาไทย”

นอกจากนี้ ปัญหาการศึกษาของไทยยังเกิดจาก 4 ปัจจัยหลัก 1.

นโยบายการศึกษาไม่มีความต่อเนื่อง มีการเปลี่ยนทุกๆ 6 เดือน เนื่องจากรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ ยึดความสนใจของตัวเองและของพรรคการเมืองเป็นหลัก 2. ระบบการศึกษาของไทยเต็มไปด้วยกฎระเบียบมากเกินไป ทำให้บุคลากรในกระทรวงศึกษา รวมถึงครู เกิดการยึดติดในกรอบ ไม่กล้าคิดแตกต่าง เนื่องจากต้องยึดในระเบียบกฎเกณฑ์ จนในที่สุดครู มีการปล่อยปละละเลยการเรียนการสอน

“ระเบียบกฎเกณฑ์จุกจิกมากเกินไป ทำให้คนในกระทรวงคิดแต่เรื่องที่จะแข่งขัน ได้แต่เรื่องนี้เป็นข้อมูลใหม่ว่าทำไม เมื่อมีนักวิชาการมาวิจารณ์การศึกษาไทย แล้วทางกระทรวงศึกษากลับไม่สนใจ ไม่แคร์ และยังทำงานอยู่ในกรอบระเบียบกฎเกณฑ์ แม้มี่งานวิจัยกว่าหมื่นชิ้นออกมาวิจารณ์ก็ไม่ระคายเคือง เพราะเขาไม่ต้องเดือดร้อน เมื่อถึงสิ้นปีเงินค่าจัดการศึกษาก็เพิ่มขึ้น ตรงกันข้ามกับคุณภาพการศึกษาที่ด้อยลง เดินหน้าลงคลองสอนแบบเดิมๆ”

ส่วนข้อ 3. การศึกษาของไทยไม่มีระบบการเรียนรู้นั้นดิฉันอดเน้นการค้นคว้าเรียนรู้ด้วยตัวเอง

เพื่อให้เกิดการคิดแตกต่าง สร้างสรรค์ แต่ไปเน้นเรื่องเนื้อหาสาระ การท่องจำ
เมื่อเด็กเรียนจบสอบผ่านก็จะทิ้งสิ่งที่ท่องจำไป ทำให้เป็นคนยึดติดแต่กรอบ กลายเป็นพลูเมืองเฉื่อยชา
ซึ่งนับวันเด็กไทยจะถูกทำลาย จากหลักสูตรที่ออกแบบลาหลัง ให้ครูสอนแบบบรรยาย เน้นให้เด็กเรียนมากๆ
และข้อ 4. ไทยไม่มีปรัชญาการศึกษา มีแต่การแข่งขัน ซึ่งจะเห็นการตีวิชาต่างๆ
เกิดขึ้นเป็นจำนวนมากเพื่อการแข่งขัน มีการแข่งขันเรื่องคุณภาพการศึกษา
จนเป็นสาเหตุทำให้ครูออกจากห้องเรียนมากถึง 66 วัน จึงถือเป็นความลาหลังอย่างมาก

“ถามใครจะขับเคลื่อนทำให้กระทรวงศึกษา ออกมายอมรับและเปลี่ยนแปลง
เพราะนักการเมืองเขามากก็ทำงานแบบวูบวาบ รวมถึงคนในกระทรวง เมื่อคนออกมาวิจารณ์
ก็จะวูบวาบสักพักแล้วจะเงียบไป ที่ผ่านมามาตั้งแต่ปี 2540
การศึกษาของไทยยังไม่มีการเปลี่ยนหลักสูตรที่ใช้มานาน 20 กว่าปี
ถือเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นกับอนาคตของการศึกษาไทยที่ถอยหลัง หากยังไม่มีการจัดการ
คงไม่ถึงไทยแลนด์ 4.0 เพราะตอนนี้แค่ 2.0 จนประเทศอื่นในอาเซียนไปไกลหมดแล้ว
เวียดนามวิ่งแซงหน้า มีเหนือกว่าก็กัมพูชา กับลาว เท่านั้น”

พร้อมบอกอีกว่าการปฏิรูปการศึกษา ต้องตั้งคนมีความรู้มาปฏิรูป ดำเนินการจากข้างล่างมาสู่ข้างบน
เน้นการมีส่วนร่วม ซึ่งการปฏิรูปการศึกษาในปัจจุบัน
มีแผนนโยบายหลายอย่างที่ยอมรับได้โดยเฉพาะการลดความเหลื่อมล้ำ มีการตั้งกองทุนเกี่ยวกับการศึกษา
และการปราบปรามทุจริตคอร์รัปชัน แต่ที่ผ่านมากลับเงียบ ไม่ตั้งคนมามีส่วนร่วมรับฟัง
และหากดำเนินนโยบายจริงจัง โดยส่วนตัวมองว่าไม่ต้องรอให้ถึง 20 ปีตามยุทธศาสตร์ชาติ คิดว่า 10 ปี
จะสามารถเปลี่ยนแปลงได้แน่นอน นอกจากนี้ ต้องปลดล็อกกระทรวงศึกษาธิการ ให้โรงเรียนต่างๆ
ในพื้นที่เป็นอิสระ.

ขอบคุณที่มาเนื้อหาข่าวจาก [ไทยรัฐ วันที่ 18 ตุลาคม 2561](#)